

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ευνιστώμενον ὑπὸ τοῦ *Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὼν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀρίστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ
***Ἑσωτερικοῦ:** ***Ἑξωτερικοῦ:**
 Ἑτησία... δρ. 8,— Ἑτησία φρ. χρ. 10,—
 Ἑξάμηνος... > 4,50 Ἑξάμηνος > 5,50
 Τρίμηνος... > 2,50 Τρίμηνος > 3,—
Δι' συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

*Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. *Ἑξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
 τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

*Ὁδὸς Εὐρυπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαλβάνειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 17ος

*Ἐν Ἀθήναις, 6 Ἰανουαρίου 1910

*Ἔτος 32ον.—Ἀριθ. 5

ΤΙΑΡΚΟΣ ΚΑΙ ΖΙΝΕΤΤΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL]

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Περίληψις τῶν προηγουμένων.—Ὁ λοχαγὸς Λουδοβίκος Κορμάς, ὑπασιιστὴς τοῦ Μεγάλου Ναπολέοντος, καὶ ἡ σύζυγός του Λευκοθέα, εἶνε διότι δὲν ἔχουν παιδιὰ. Μίαν ἡμέραν, μεταβαλόντες ἐφ' ἑαυτῶν εἰς τὸ Μπραουνάου, ἦσαν ἕνα παιδί, ἐξηπλωμένον εἰς τὸν ἐξοχικὸν δρόμον, ἀναισθητὸν, ἐνῶ κοντὰ τοῦ μία γίδα ἐβέλαζε δεμένῃ ἀπὸ ἑν δένδρον. Ἦτο ὁ Τιάρκος, ὁ μικρὸς βοηθός, τὴν ὁποίαν ὁ βασιλεὺς τῶν, ὁ γέρω-Βοδόγ, ἀπεκρίμας διὰ ναρκωτικοῦ καὶ ἀφῆκεν ἐκεῖ ἐπὶ τῆς, διὰ τὴν εὐρη τὸ ἀνδρόγυνον Κορμά καὶ τὸν νύμφειον. Τὸν ἐπῆραν ἰφάνει εἰς τὴν οἰκίαν τῶν, καὶ ἤρχισαν νὰ ἐρευνῶσιν πρὸς ἀνακάλυψιν τοῦ Βοδόγ. Ὁ Τιάρκος εἶνε εὐτυχὴς μαζὶ τῶν, καὶ τῶρα τοῖς διηγείται πῶς ἄλμυξε τὴν Λέαν, τὴν γίδα τῆς μικρᾶς τοῦ φίλης Ζινέττας, ἡ ὁποία τὸν εἶχεν ἀκολουθήσῃ.

Ἀπὸ τῆς χαρᾶς τῆς, ἐξηκολούθησεν ὁ Τιάρκος, ἔσπασε τὸ σχοινὶ τῆς καὶ πετάχθηκε ἀπὸ τὸ σταῦλον. Τὴν ἐκυνήγησα στὸ δρόμον, μὰ λίγο ἔλειψε νὰ πέσωμε κ' οἱ δυὸ ἐπάνω 'ς ἕνα κοφίνι μὲ αὐγά, ποῦ ἦταν ἀπέξω ἀπὸ τὸ μανάβικο. Φαντασθῆτε!.. Εὐτυχῶς ἐγλυτώσαμε τὴν ὁμελέττα...

Ἐνῶ ὁ ἀξιωματικὸς καὶ ἡ σύζυγός του ἔπιναν τὸ γάλα ποῦ τοῖς προσέφερον ὁ μικρὸς βοηθός, οὗτος ἠρώτησεν ἂν εὐρέθῃ ὁ κύριός του καὶ πότε θὰ ἐπῆγαινε νὰ τὸν ἀνταμώσῃ.

Εἶσαι λοιπὸν τόσον ἄσχημα ἐδῶ, ἠρώτησεν ἡ Λευκοθέα, ποῦ δὲν βλέπεις τὴν ὥρα νὰ μᾶς ἀρίσῃς;

Δὲν ἔχω καμμία βία νὰ σᾶς ἀρίσω, ὡραία μου κυρία, ἀπεκρίθη ὁ Τιάρκος, γιατί εἶσθε καλή. Ἀνησυχῶ ὅμως γιὰ τὸ γέρο ἀφέντη μου καὶ τὴ μικρή μου φιληνάδα Ζινέττα, ποῦ βέβαια δὲν θὰ ξέρουν τί ἔγινε.

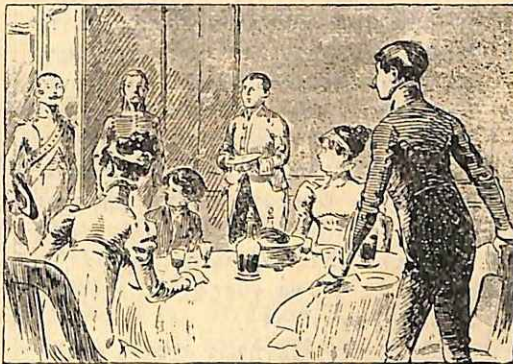
Ὁ Τιάρκος γίνεται χρήσιμος

Τρεῖς ἡμέραι παρηλθον οὕτω, τρεῖς

ἡμέραι κατὰ τὰς ὁποίας ὁ μικρὸς βοηθός, μὲ τὴν εὐφυίαν του καὶ τὴν φυσικὴν εὐγένειαν τοῦ χαρακτηρὸς του, κατέκτησε διαδοχικῶς ὅλον τὸ σπίτι, ἀπὸ τοῦ μαγειρείου μέχρι τῆς αἰθούσης.

Ἀπ' ὅλα ἤξευρε τὸ διαβολάκι!

Διεσκέδαζε τὴν σύζυγον τοῦ ἀξιωματικοῦ, ποῦ ἐστενοχωρεῖτο ἄρκετὰ εἰς τὴν ξένην ἐκείνην πόλιν, μὲ τὰς χειρομαντείας του. Ἦξευρε τυρολέζικα τραγου-

«Λοχαγέ, ὁ Αὐτοκράτωρ σᾶς ζητεῖ...»
 (Σελίς 42, στ. γ')

δια, ποῦ τοῦ τὰ εἶχε μάθῃ ἕνας ὑπῆρτης τοῦ Βογόδ' κ' ἐδιάβαζε τὴν τύχην εἰς τὰς γραμμάς τῆς χειρὸς σχεδὸν τόσον καλὰ, ὅσον καὶ ἡ γραῖα Κάρμεν.

Εἰς τὸν σταῦλον, προσεφέρθη ἁμέσως νὰ βοηθῇ τοὺς στρατιώτας τοῦ λοχαγοῦ εἰς τὴν περιποίησιν τῶν ἀλόγων, καὶ αὐτοὶ ἐξεπλήσσοντο μὲ τὴν ἱκανότητα τοῦ παιδίου. Τέλος ἔκαμεν ἓν ἀνδραγάθημα, τὸ ὁποῖον τὸν ἀνεβίβασε πολὺ εἰς τὴν ἐκτίμησιν καὶ τὸν θαυμασμὸν τῶν ἀμαξιάδων καὶ τῶν ἱπποκόμων.

Μεταξὺ τῶν ἱππῶν τοῦ λοχαγοῦ, ἦτο καὶ εἰς μαῦρος ὡς ἡ νύξ, ὁ ὁποῖος ὠνομάζετο Ἐρεβός. Ὁ Ἐρεβός ἦτο σχεδὸν εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, καὶ κανεὶς ἀκόμη δὲν εἶχε κατορθώσῃ νὰ τὸν καθάλτικεύσῃ.

Φαντασθῆτε λοιπὸν τὴν ἐκπληξὴν τῶν στρατιωτῶν, ὅταν εἶδαν μίαν ἡμέραν τὸν μικρὸν βοηθὸν νὰ ἐπιστρέφῃ ἀπὸ τὸ πό-

τισμα, καθήμενος εἰς τὴν ράχιν τοῦ ἀτιθάσσου ἐκείνου ἵππου!

Κατ' ἀρχὰς οἱ ἱπποκόμοι ἐτρόμαξαν μὲ αὐτὴν τὴν τόλμην καὶ ἔσπευσαν νὰ τὸν μικρὸν ἀπὸ τὸ ἐπικίνδυνόν του ὑποζύγιον. Ἀλλ' ὁ Τιάρκος, διὰ μυστικῶν τρόπων, τοὺς ὁποίους τῷ εἶχε διδάξῃ ὁ γέρω-Βογόδ', κατενίκησε ταχέως τὴν πρώτην ἀντίστασιν τοῦ ἵππου' χειροκροτούντων δὲ τῶν γειτόνων,

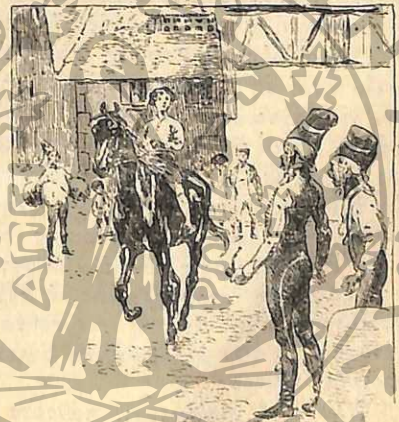
οἱ ὁποῖοι ἔσπευσαν νὰ ἐξέλθουν εἰς τὰς θύρας τῶν, τὸν ἠνάγκασε νὰ περιπατήσῃ, ἐπάνω, κάτω, εἰς ὅλον τὸν δρόμον, καὶ ἔπειτα, εὐπειθῇ καὶ ἡσυχον, τὸν ὠδήγησεν εἰς τὸν σταῦλον.

Ὁ οὐσσάρος τοῦ Κορμά δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του, καὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁ Τιάρκος ἔγινε φίλος του.

— Αὐτοὶ οἱ διαβολοσιγγάνοι, ἔλεγε πρὸς τοὺς ἄλλους σταυλίτας, εἶνε μάννα γιὰ τᾶλογα. Σοῦ ξέρουν κάτι τρόπους γιὰ νὰ τὰ δαμάζουν, ποῦ χάνεις τὸ νοῦ σου. Φαίνεται δὲ ὅτι αὐτὸ τὸ τσαχπινάκι εἶνε πιά ξεσκολισμένο!

Ἡ κυρία Σάν-Ζέν.

Ἐνα βράδυ, ὁ Λουδοβίκος Κορμάς, ἐπιστρέψας ἀπὸ τὴν ὑπηρεσίαν του, πα-

«Ὁ οὐσσάρος τοῦ Κορμά δὲν ἐπίστευε τὰ μάτια του...» (Σελίς 41, στ. γ')

ρήγγειλε περιχαρής εις την Λευκοθέαν:

— Βάλε ακόμη ένα πιάτο στο τραπέζι!

— Και ποίον θάγουμε;

— Σημαντικόν υποκείμενον και... παλαιάν μας φίλην.

— Έκσταλαβα! ανέκραξεν η Λευκοθέα καταγοητευμένη· είνε η κυρία Σάν-Ζέν!

— Πέριλοιπόν η στραταρχίνα Λεφέμπρ, διώρθωσεν ο άξιωματικός μειδιών· επειδή η σύζυγος του στρατάρχου διετήρησε τους άπλοικούς τρόπους της πρώην καντινέρας, δεν είνε λόγος αυτός να μη την μεταχειριζώμεθα με τον σεβασμόν που άρμόζει εις την ύψηλήν της θέσιν.

Η Λευκοθέα ύψωσε τους ώμους.

— Η παλαιά μας φίλη, είπε, από όλους σου τους σεβασμούς, προτιμώ δύο καλά φίλια δικά μου στα μάγουλα, και θα είμαι πολύ εύτυχής να τής τα δώσω!

Οι άναγκασταί μας δεν θάγνοουν βεβαίως το όνομα της παραδόξου και συμπαθούς αυτής στραταρχίνας, η οποία έγινε διάσημος εις την αύλην του Ναπολέοντος δια της ειλικρινείας της, της απλότητάς της και της διασκεδαστικής της άφελείας. Την επωνόμασαν κυρίαν Σάν-Ζέν (Sans-Gêne), ως θα έλέγαμεν ήμεεις Κυρίαν Δέν-με-Μέλει. Άντι να έρυθριά δια την ταπεινήν της καταγωγήν και να προσπαθώ να την κρύπτω, όπως οι περισσότεροι των έξευγενισθέντων αιδινιδίως υπό του Αυτοκράτορος, αυτή άπεναντίας έθεώρει τιμήν της το ότι υπήρξεν άλλοτε πλύστρα και ράπτρια, όπως ο σύζυγός της άπλους έθνοφρουρός.

Εν τω μέσω της λαμπροτέρας αύλης, είχε διατηρήσει την ζωηράν ειρηνικήν γλώσσαν γυναίκας του λαού. Παρά την ιδιοτροπία αυτήν, όλοι την έλάτρευαν· διότι αν η σύζυγος του μεγάλου στρατάρχου Λεφέμπρ, του εύνοουμένου του Ναπολέοντος, ένθυμείτο ένιοτε την ύψηλήν θέσιν εις την οποίαν είχε ανέλθω, το έκαμνε μόνον και μόνον δια να παράσχη εις κάποιον εκδούλευσιν.

Ο Λουδοβίκος Κορμώς και η Λευκοθέα ήσαν εξ εκείνων, οι όποιοι ώφειλαν τα πάντα εις την κυρίαν Σάν-Ζέν. Χάρις εις αυτήν ο υιός του επαναστάτου Κορμώς είχε καταταχθώ εις τον στρατόν του Ναπολέοντος και είχε γίνη λοχαγός της νέας αυτοκρατορικής φρουράς. Επίσης, χάρις εις την υποστήριξιν της καλής στραταρχίνας, η άσημος χορεύτρια είχε γίνη η Λευκοθέα με τένομα, εκ των άστέρων της αυτοκρατορικής Όπερας.

Άλλ' ιδού· εισέρχεται, πάντοτε νέα, πάντοτε ζωηρά, πάντοτε διαχτυτική, εις την τραπέζιαν, όπου ο λοχαγός και η σύζυγός του την περιμένουν άνυπομόνως.

Φορεϊ το άλλοκοτον εκείνο καναρινό-κίτρινον φουστάνι, το όποιον προτιμώ ιδιαιτέρως, και ένα καπέλλο καμπριολέ, με πτερά κτυπητά, το όποιον πλαισιώνει το αγαθόν και γελαστόν πρόσωπόν της.

— Νά με, πουλάκια μου, εγώ είμαι! φωνάζει εισερχόμενη. Σαστίζετε που με βλέπετε στο στρατό; Μα γιατί τάχα; — εξακολουθεί χωρίς νακούση απάντησιν και στρεφόμενη προς την Λευκοθέαν: — Άφού είσαι συ έδω, δεν βλέπω γιατί να μην έλθω κ' εγώ!

— Μα βεβαιότατα, αποκρίνεται η χορεύτρια, πίπτουσα εις τας άγκάλας της παλαιάς της φίλης και επιθέτουσα επί των παρειών της δύο φιλήματα ή-χηρά ως πιστολιές.

Άφού παρήλθον αι πρώται διαχύσεις, και άφού έτράνταζε πέντε-έξ φορές την χείρα του Κορμώς, με κίνδυνον νά την εξαρθρώση, βεβαιούσα αυτόν ότι έδυνάμωσε κ' έγινεν ένας ώραιος άξιωματικός, εδήλωσεν ότι εις το Παρίσι έστενοχωρείτο φοβερά.

— Ξεύρετε, πουλάκια μου, εγώ, άμα μου λείψουν λίγον καιρό ο στρατός, οι στρατιώται, όλ' αυτά...δεν μπορούν να βαστάξω. Έτσι λοιπόν άνέβηκα στ' άμάξι μου και ήλθα νάνταμώσω τον άνδρα μου... Άχ, Θέ μου, στην αρχή δεν ήταν και τόσο εύκολο. Ο Κοντοδεκανέας (*) μόλις το έμαθε, χάλασε την κόσμον. Δεν του πολυαρέσουν τα φουστάνια στο στρατό... Έγώ όμως είμαι άλλο, ψέματά; Ένέργησα στο Βαλμύ, στο Ζερμάτα... Έπιτέλους μούδωσε την άδεια να μείνω με το Λεφέμπρ, ως που να φύγη για να πάρη το Δάντσιχ, και να με!

Μετά τας εξηγήσεις αυτές, εκάθησαν εις το τραπέζι.

— Και σεις, τρυγονάκια μου; ήρώτησεν η κυρία Σάν-Ζέν αδειάζουσα το πρώτον ποτήρι. Καλά, ε; είσθε εύτυχεις;

— Πολύ! άπεκρίθησαν μαζί ο λοχαγός και η Λευκοθέα.

— Μ' αυτό νακούεται, είπεν η στραταρχίνα· νάγαπιούνται οι άνθρωποι και να πολεμούν τους έχθρους της πατρίδος των, δεν γίνεται στον κόσμο ώραιότερο πράγμα!

Την στιγμήν εκείνην εισήλθεν ο Τ:— άρκος δια να καθίση εις το τραπέζι, και εχαιρέτησε την κυρίαν Σάν-Ζέν, η οποία ήρώτησε μ' έκπληξιν παρατηρούσα το παιδίον με τα γυαλιά της:

— Μπάλ! μπάλ! έχετε τώρα και παιδί; Μα μπορούσατε να μου το πητε.

Ο Λουδοβίκος διηγήθη με όλίγας λέξεις εις την στραταρχίνα την παράδοξον ιστορίαν του Τιάρκου.

(*) Παρατσούκλι του Μ. Ναπολέοντος. Ίδε Διάπλασιν του 1897.

— Το καϊμένο μου! ανέκραξεν η άγαθή γυναίκα, η οποία ήσθάνθη άμείσως αγάπην προς τον μικρόν εγκαταλελειμμένον· έλα δώ να σε ιδω.

Ο Τιάρκος επροχώρησε και έστάθη έμπρός εις την στραταρχίνα, η οποία εξέηκολούθησε να τον παρατηρή. Μετ' όλίγον άνέκραξε:

— Μπράβο!.. μωρέ μάτια που σου τάχει! Και φαίνεται πολύ έξυπνος.

Τότε εκ συμφώνου έκαμαν το έγκώμιον του Τιάρκου. Είπαν δε όλα του τα προτερήματα, δια τα τραγούδια του, δια τας μαντείας του. Άλλ' ο ένθουσιασμός της στραταρχίνας έφθασεν εις το κατακόρυφον, όταν τη διηγήθησαν την ιστορίαν του Έρέβου.

— Μα το λοιπόν είνε θησαυρός αυτός ο άνθρωπάκος! ανέκραξε τα σγουρά μαλλιά του Τιάρκου.

Εζήτησε κατόπιν να της δείξουν το περίφημον φυλακτόν, το όποιον έγραφε «Φέρω εύτυχίαν».

Όταν, μετά το γεύμα ο μικρός επήγε να πλαγιάση, η κυρία Σάν-Ζέν είπε προς τους φίλους της:

— Ελπίζω πως θα κρατήσετε αυτό το παιδί, που σας πέφτει από τον ούρανόν, άφού δεν έχετε και άλλο!

Η Λευκοθέα δεν απήντησε τίποτε, άλλ' ο άξιωματικός διεμαρτυρήθη.

Δεν ήξευραν ακόμη αν ήτο πραγματικώς εγκαταλελειμμένον, έπρεπε να όμιλήσουν δι' αυτό εις τον δήμαρχον της πόλεως.

— Αυτά είνε χολοκύθια! διέκοψεν η κυρία Σάν-Ζέν. Το παιδί είνε καλό. Έχει μάτια, που δεν μπορεί να πατούν. Άφού λοιπόν, τρία χρόνια που είσθε παντρεμένοι, δεν εύτυχήσατε να έχετε παιδί, το καλό που σας θέλω, να κρατήστε αυτό, που ο Θεός σας το στέλνει έτοιμο, με τα δόντια του—και τί δόντια, Παναγία μου!... Αυτή είνε η γνώμη μου! Τι γράφει το φυλακτό του; «Φέρω εύτυχίαν!». Κρατήστε το λοιπόν, άφού είνε τυχερό, και δεν θα το μετανοιώσετε!

Η συνομιλία αυτή διεκόπη από τον καλπασμόν ενός ίππου, ο οποίος έσταμάτησεν έξωθεν της οικίας. Συγχρόνως ήκούσθη ο κώδων της θύρας, και μετ' όλίγον ένας ύπασπιστής του Ναπολέοντος εισήλθεν εις την τραπέζιαν.

— Λοχαγέ, είπεν, ο Αυτοκράτωρ σας ζητεί εις το στραταρχείον.

Ο Λουδοβίκος Κορμώς έσηκώθη εύθως ως κινήθει υπό έλατηρίου, άρπαξε το πιλίκιον του, το του, και εξέηλθε λέγων ότι θα επέστρεφε, μόλις έμάνθανε τί τον ήθελεν ο Ναπολέων.

Αι δύο γυναίκες έμειναν μόναι. Η Λευκοθέα ήτο όλίγον άνήσυχη.

— Τι να τον θέλη τον άνδρα μου ο Αυτοκράτωρ; ήρώτησε.

— Ά, μην άνησυχής, απήντησεν η κυρία Σάν-Ζέν. Κάποια άποστολή πιθανώτατα. Θα ξανααναγυρίση ο άνδρας σου, ώραία μου!

— Μπορεί, είπεν η Λευκοθέα.

— Όχι· δά, είνε φως φανερόν, υπέλαβεν η στραταρχίνα. Έπειτα, τί να σου κάμω, έτσι τώχει το έπάγγελμα. Ο στρατιώτης έγινε για να σπάξη το κεφάλι του· όταν όμως το έχη γερό, σαν το Λεφέμπρ, τότε το χώνει σε καπέλο στρατάρχου, νά! Στην υγεία σου, μικρή!

Και η κυρία Σάν-Ζέν άδειασε το ποτήρι της.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Δ΄.

ΔΙΑΤΑΓΗ ΤΟΥ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΟΣ

Πλησίασε, μικρέ μου!

Όταν ο Λουδοβίκος Κορμώς έφθασεν εις το Δημαρχείον, όπου το στραταρχείον του Ναπολέοντος, ήτο κάπως τεταραγμένος. Εις την μεγάλην αίθουσαν, την πρό του γραφείου του Αυτοκράτορος, αναμένων να εισαχθώ, ο λοχαγός περιεφέρετο στρήφον κυρτεωδώς το μoustάκι του. Τι να τον ήθελε; Μήπως είχε κάμη κανέν σφάλμα; Μήπως παρετηρήθη καμμία άπροσεξία εις την υπηρεσίαν του, δια την οποίαν θα έτιμωρείτο;...

(Έπειτα συνέχεια) ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

Άπ' τή χιονισμένα τα βουνά ο βοριάς ο τουρτουρας περνά, κι' έρχετ' ύστερα στην πόλι κι' όλοι τουρτουρίζουν, όλοι.

Κι' έρχεται μ' όρμη και μουγκριτό σέρνει και μαζί του σπιρωτό και κρουσταλλωμένο χιόνι, και τον κήπο μας παγώνει.

Κι' όλα τα άνθη τα κλαδιά, του καλοκαιριού τρελλά παιδιά, από την άνατορίχλα έχουν μείνει δίχως φύλλα.

Κ' είν' ο κήπος έρημος, ψυχρός, άχαρος, άμύριστος, άχρός, κ' έχουν απομείνει μόνα τα λουλούδια του χειμώνα.

Με την άνθισμένη των θωριά δες πως άψηφούνε το βοριά, πως άνθίζουνε με χάρη, πως σαλεύουν με καμάρι.

Σαν να λένε: Τ' άλλα κυνηγούν του Μαγιού τον για να βγούν, όταν και τα χορτ' ακόμα παίρνουν μυρωδιά και χρώμα.

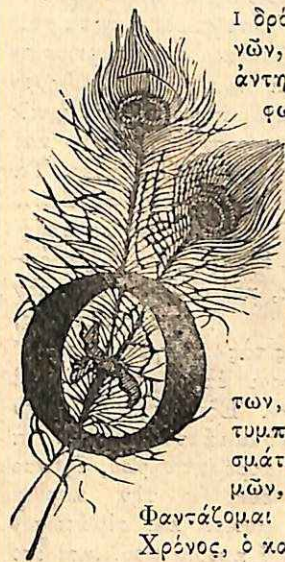
Είνε τάχ' αυτό παλληκαριά νάβγουν στην ζεστή καλοκαιριά; δα τους τώχαμε για χάρη νάβγαιναν μέσ' στο Γενάρη.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΝΕΟΝ ΕΤΟΣ

Άγαπητοί μου,

Ι δρόμοι των Άθηνών, ενώ σάς γράφω, άντηχούν από τας φωνάς και τους κρότους του μεγάλου πλήθους το όποιον προπέμπει το άπερχόμενον έτος και υποδέχεται το νέον. Είνε πανδαιμόνιον σφυριγμάτων, κροταλισμών, τυμπανοκρουσιών, άσματων, άλαγμών, καγχασιμών.

Φαντάζομαι ότι ο παλαιός Χρόνος, ο κακόμοιρος, φεύγει κατησχυμένος και ρίπτων

μαύρην πέτραν όπισω του, ενώ ο νέος έρχεται κάπως δειλός και τρομαγμένος...Δεν υπόπτειεν ίσως ότι, με όλην την φασαρίαν, θα του έγινετο τόσοσ θορυβώδης ύποδοχή, με τα ίδια του τα παγινίδια, από μικρούς και από μεγάλους. Και μικρούλης καθώς είνε, νεογέννητος, κρύβει το πρόσωπόν του εις την άγκαλίαν της παραμάνας δια να μη τον στραβώσουν τα κομρετί που πίπτουν εις πολύχρωμον βροχήν...

Άλλ' ο γέρος που φεύγει δια την Αιωνιότητα, γυρίζει μίαν στιγμήν και του λέγει:

— Ένοια σου, μικρέ μου, και θα γerasης και σύ, και θα έλθη η ώρα σου να πάθης τα ίδια τα δικά μου. Τα πολύφωνα αυτά όργανα που σε υποδέχονται πανηγυρικώς, θα σε προπέμψουν χλευαστικώς μίαν ήμέραν, όπως έμένα τώρα. Έτσι γίνεται πάντα! Κανένας χρόνος δεν μένει εις τον θρόνον του περισσότερον από ένα...χρόνον. Και οι άνθρωποι είνε πάντα οι ίδιοι: Πετούν τον δυστυχή παλαιόν που έγήρασε, δια νάγκηλιάσουν τον εύτυχή νέον που έρχεται!

Άλλα ο άλλος δεν πολυσκοτίζεται με αυτήν την γεροντικήν φιλοσοφίαν! Είτε διότι είνε μικρός και δεν την έννοεί, είτε διότι έχει πεποιθήσιν εις τον έαυτόν του και εις τα δώρα που φέρνει. Φαντάζεται ότι η βασιλεία του θα είνε εύτυχής και ευεργετική. Πολλά καλά θα κάμη εις τους ανθρώπους. Και όταν θα έλθη η ώρα του, θα τον προπέμψουν με αγάπην, μ' εύγνωμοσύνην, με σεβασμόν. Ίσως η σκέψις αυτή τον ένθαρρύνει. Λέγει της παραμάνας του να προχωρήσουν. Άνοίγει τώρα και τα μάτια του, άφού έβεβαιώθη ότι τα κομ-

ρετί δεν στραβόνουν. Και πλησιάζουν τον θρόνον, όπου η παραμάνα του τον θρονιάζει και τον άφίνει.

Άρχισεν η βασιλεία του Νέου Έτους! Ζήτω το 1910! Προς τιμήν του οι άνθρωποι, και την στιγμήν ακριβώς της άναρρήσεώς του, κόπτουν την χρυσήν βασιλόπητταν, που έχει μέσα το χρυσό φλουρί. Είνε το έμβλημα της εύτυχίας, την οποίαν θα τοίς φέρη το Νέον Έτος. Οι άνθρωποι πάντοτε την ελπίζουν και την περιμένουν. Διότι λησμονούν, ότι την εύτυχίαν δεν την φέρνουν τα Έτη, άλλα την παράσκευάζουν οι άνθρωποι οι ίδιοι· και ότι δεν πρέπει να την περιμένουν από κανένα, παρ' από τον έαυτόν των και μόνον...

Αυτήν ακριβώς την εύτυχίαν, την οποίαν δημιουργεί ο άνθρωπος μόνος του, με τα χέρια του, σάς εύχομαι, άγαπητή μου άναγκώστα. Βεβαιώητε ότι όλα τα Έτη, και αυτό που μās ήλθε πρό όλίγου, και αυτά που έφυγαν, και αυτά που θα έλθουν, όλα είνε τα ίδια. Ο άνθρωπος μόνον, και γίνεται εύτυχής ή δυστυχής κατά τα έργα του, κατά την διαγωγήν του. Έργα και διαγωγήν που να σάς κάμουν εύτυχεις και κατά το 1910. Ίδου τί σάς εύχομαι και τί ελπίζω.

Σας ασπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΜΕΓΑΛΗ ΜΗΤΕΡΑ!

Ο Άχιλλεύς είνε μαθητής ενός ιδιωτικού σχολείου των Άθηνών. Κατάγεται από την Άγχίαλον και η οικογένειά του ήλθεν εις την Ελλάδα μαζί με άλλους πρόσφυγας.

Είνε έως δεκατριών έτών. Εις τα ώραια, σύμμετρα χαρακτηριστικά του ιδιαιτέρων ζώην προσδίδουν οι μεγάλοι καστανοί, έκφραστικοί όφθαλμοί του. Άλλ' οι όφθαλμοί αυτοί δεν φωτίζονται από παιδικήν χαράν· το βλέμμα των εκφράζει μελαγχολίαν και διευθύνεται μακράν, εις έν πράγμα άπέν, βεβαίως πολύ όδυμρόν.

Φορεϊ πένθος.

Το σύνολόν του μαρτυρεί την άρχοντιάν· έκείνην της συμπεριφοράς—την άσχετον προς το περιεχόμενον του πατρικού χρηματοφυλακίου—την οποίαν θα όνομάσωμεν ήθικην ευγένειαν.

Άλλ' αντιθέτως, η προφορά αυτού έχει κάτι το βαρύ· τους πρώτους μήνας ιδίως ήτο τραχυτέρα. Έν παιδίον του σχολείου ήθέλησε να τον περιπαίξη. Άλλ' ο μικρός πρόσφυς το παρετήρησεν άπλως με σοβαρότητα και άπεμακρόνθη χωρίς να είπη τίποτε.

Μίαν ήμέραν οι μαθηταί έπαίζουν εις την αύλην του σχολείου. Ο Άχιλλεύς συνωμίλει ήσυχώς με έν άλλο παιδίον,

τὸ ὅποιον ἔτιν εἶχεν ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ Εὐξείνου Πόντου.

Ἐξαφνα εἰς μαθητὴς, γνωστὸς ὡς γελωτοποιὸς τοῦ σχολείου, πνεῦμα νωθρότατον εἰς ὅλα ἀλλὰ πρόθυμον νὰ ἐπινοῇ σκηναὶς διὰ νὰ καγχάζουν οἱ συμμαθηταὶ του, ἦλθε πλησίον τοῦ Ἀχιλλέως, καὶ θέσας τὴν χειρὰ του πρὸς τὰ χεῖλη αὐτοῦ, εἶπε προστακτικῶς:

— Φίλα χέρι, βρὲ Βούλγαρε!

Ὁ μικρὸς πρόσφυξ ἔγεινε κάτωχρος ὡς νεκρὸς· ἀλλ' ἄμέσως, ὡς νὰ τὸν ἔκαυσεν ἀναμμένος σίδηρος, ἀνετινάχθη καὶ ὤρμησεν ἐπὶ τοῦ ὑβριστοῦ του. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήστραψαν· χαλυβδίνη δύναμις συνεπυκνώθη εἰς τοὺς βραχίονάς του· καὶ μὲ μίαν φοβεράν ἐντασιν τῶν νεύρων του ἀνέτρεψε τὸν ἀντίπαλόν του, ἐστήριξε τὸ γόνυ ἐπὶ τοῦ στήθους του καὶ σφίγγων τὸν λαιμόν του διέταξεν ἀπειλητικῶς:

— Πάρε πίσω τὸν λόγον σου!

Τὰ παιδιὰ ἔτριβον τοὺς ὀφθαλμούς των. Ὁ γελωτοποιὸς ἦτο δεκαπέντε ἐτῶν τὸ ὀλιγώτερον, ἦτο ὑψηλὸς καὶ ρωμαλέος, καὶ συχνὰ μάλιστα ἔκαμνε θρασείαν ἐπίδειξιν τῆς δυναμείας του πρὸς τοὺς ἀδυνάτους. Ἀλλ' ὁ Δαβὶδ καὶ πάλιν ἐνίκησε τὸν Γολιάθ.

Ὁ διευθυντὴς, ὅστις ἦτο εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς αὐλῆς, ἔτρεξεν ἄμέσως· ἐμεινε δὲ κατὰπληκτος ὅταν εἶδεν ὅτι εἰς ἐκ τῶν συμπλακέντων ἦτο ὁ Ἀχιλλεύς, τὴν ὅποιον θεώρει ὡς τὸν σεμνότερον μαθητὴν τοῦ σχολείου.

— Σὺ, Ἀχιλλεῦ!.. Ἐντροπή! Ἐπάνω ἄμέσως!

Ὁ μικρὸς πρόσφυξ ἀφῆκε τὸν ὑβριστὴν του καὶ ἐσηκώθη. Οἱ ὀφθαλμοὶ του ἤστραπτον ἀκόμη, καὶ τὸ στήθος του ἤσθαινε, καὶ αἱ χεῖρές του ἔτρεμον ἀπὸ τὸν θυμόν. Ἀλλ' ἐστάθη μὲ σεβασμὸν πρὸ τοῦ διευθυντοῦ, ὅστις τὸν παρετήρει μὲ πολλὴν ἀυστηρότητα, καὶ εἶπε:

— Τιμωρήσετέ με, κύριε διευθυντά, ἀλλὰ μὴ σχηματίζετε κακὴν ἰδέαν δι' ἐμέ. Τιμωρήσετέ με αὐστηρῶς· ἀλλ' ἀκούσετε καὶ ὅσα θὰ σᾶς εἰπῶ. Προχθὲς ἓνα παιδί μ' ἐπερίπαιξε διὰ τὴν προφοράν μου· δὲν ἐπαραπονέθηκα εἰς κανένα· δὲν πειράζει, εἶπα μὲ τὸν νοῦν μου. Ἀλλ' αὐτὸς ἐδῶ, ἔρχεται ἔξαφνα, χωρὶς νὰ τὸν πειράξω εἰς τίποτε, ἔρχεται καὶ μοῦ λέγει:—Φίλα χέρι, βρὲ Βούλγαρε! Αὐτὴ ἡ ἔξαφνικὴ ὑβρις, ἡ

χειροτέρα τοῦ κόσμου δι' ἐμέ, ἔκαμε τὸ αἷμά μου νὰ βράσῃ καὶ ὤρμησα ἐπάνω του. Βούλγαρος ἐγώ!.. Ἄν ἡμεῖς ἠθέλαμεν νὰ εἴμεθα Βούλγαροι, θὰ ἐμέναμεν εἰς τὴν πατρίδα μας, μέσα εἰς ὅλα τὰ ἀγαθὰ μας. Ἡμεῖς εἶδαμεν τὰ σπῖτια μας νὰ καίονται, τὴν περιουσίαν μας ν' ἀρπάζεται· ἡμεῖς ἐξεριζώθημεν ἀπὸ τὸ γῶμα ὅπου ἐγεννήθημεν, ἡμεῖς ἐκαταντήσαμεν πρόσφυγες, μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ μείνωμεν Ἕλληνες. Τὰ βλέπετε αὐτὰ τὰ μαῦρα ποῦ φορῶ;... ἐξηκολούθησε τὸ παιδίον μὲ λυγμούς, τὰ φορῶ διὰ τὸν ἀδελφόν μου· ἦτο ἀνδρεῖο παλληκάρι, καὶ οἱ Βούλγαροι τὸν ἐφοβούντο· ὅταν τὸ σπῖτι μας, ἐπήδησε μέσα εἰς τὰς φλόγας νὰ σωθῇ, ἀλλὰ οἱ Βούλγαροι ἐπαραμόνευαν καὶ τὸν ἐκυροβόλησαν. Ἐξεψύχηνεν εἰς τὴν ἀγκαλιά μου. Τὸ αἷμά του ἐπέτισε τὰ

φορέματά μου, ἔφθασε ἕως ἔς τὴν καρδιά μου... καὶ αἰμάτωσεν ἡ καρδιά μου... καὶ ὅσο ζῶ θὰ εἶνε αἰματωμένη... Ἄ! ἐμένα ὑβρίσε Βούλγαρον!...

Τὰ δάκρυα δὲν ἄφινον πλέον τὸ παιδίον νὰ ἐμιλήσῃ. Ὁ διευθυντὴς καὶ τὰ παιδιὰ εἶχον συγκινηθῇ. Ὁ ὑβριστὴς εἶχε κρυφθῇ.

Τότε ὁ διευθυντὴς εἶπε μὲ σοδαρότητα:—Αὐτὸ τὸ ὅποιον ἔκαμεν αὐτὸς ἐκεῖ, γνωστὸς καὶ ἀπὸ ἄλλα τοιαῦτα καπορώματα, εἶνε βάνουσον καὶ τιπο-

τένιο. Μὴν κλαῖς, παιδί μου Ἀχιλλεῦ, σὲ συγχωρῶ. Βεβαίως, ὁ θυμὸς εἶνε κακὴν πράγμα καὶ δικαίως ὠνόμασαν τὴν ὀργὴν παροδικὴν παραφροσύνην· διότι ὀλίγας στιγμὰς, ὅσας διαρκεῖ ἡ ἀστροπή, ὁ ἄνθρωπος χάνει τὸ πλέον πολύτιμον γνώρισμά του, τὸ λογικόν. Ἀλλ' ὑπάρχουν περιστάσεις, σπάνιαι βέβαια, κατὰ τὰς ὁποίας ὁ θυμὸς ὄχι μόνον ἐπιτρέπεται ἀλλὰ καὶ ἐπιβάλλεται· ὅταν βάρβαροι ζητοῦν νὰ κρημνίσουν, νὰ ποδοπατήσουν, νὰ βεβηλώσουν ὅτι φυλάττομεν ὡς ἄγιον μέσα εἰς τὸ εἰκονοστάσιον τῆς ψυχῆς μας, ὅταν ὑβρίζουν τὴν ἐθνικὴν τιμὴν μας, ἡ ὁποία εἶνε τὸσον ἱερὰ ὅσον καὶ ἡ ἀτομική, καὶ ἀκόμη ἱερωτέρα, ὅταν θέλουν νὰ κυλίσουν εἰς τὴν βόρβορον τὴν Πίστιν μας καὶ τὴν Πατρίδα μας, τότε ὅλη μας ἡ ὑπαρξὶς ἐπαναστατεῖ διὰ μίαν, τὸ αἷμά μας βράζει καὶ τινασσόμεθα ἐπάνω φοβεροί, — καὶ ὁρῶμεν ἀκατάσχετοι ἐναντίον τοῦ βεβηλωτοῦ. Τότε ἡ ὀργὴ αὐτὴ λέγεται ἀγανάκτησις.

Ἄ!... ὅστις δὲν αὐθάνεται, ὅταν πρέπη, αὐτὴν τὴν ἱερὰν ἀγανάκτησιν — ἔστω καὶ ἂν εἶνε ἡναγχασμένος νὰ τὴν συγκαταῇ — αὐτὸς εἶνε ἀνάνδρος, αὐτὸς ἔχει βούρκον μέσα εἰς τὰς φλέβας του καὶ ὄχι αἷμα, αἷμα ἐλληνικόν!...

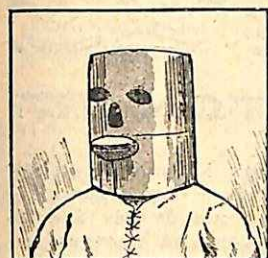
Ἡ φωνὴ τοῦ διευθυντοῦ ἔτρεμεν ἐκ συγκινήσεως. — Ἀκούσατέ με, παιδιὰ μου, ἐξηκολούθησε. Σᾶς τὸ εἶπα καὶ ἄλλοτε· Ἕλληνες δὲν εἶνε μόνον οἱ κάτοικοι τοῦ Βασιλείου τῆς Ἑλλάδος. Τὰ ὅρια αὐτὰ τὰ ἐχάραξαν ἄκαρδοι ξένοι καὶ ὄχι ἡ ἐλληνικὴ ψυχὴ. Ἕλληνες εἶνε ἀκόμη καὶ ἐκατομμύρια ὀλόκληρα ἀλυτρώτων ἀδελφῶν μας. Ἄν εἶνε ἀληθὲς ὅτι κανεὶς λαχταρᾷ ἐκεῖνο τὸ ὅποιον δὲν ἔχει, καὶ ὅτι ἡ ἀγάπη φανερώνεται ἀπὸ τὰς θυσιᾶς τὰς ὁποίας ὑποφέρει κανεὶς δι' ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἀγαπᾷ, οἱ δυστυχεῖς ἀλύτρωτοι ἀδελφοὶ μας τὴν μητέρα Ἑλλάδα λατρεύουν πολὺ πιστὰ, πολὺ βαθεῖα, μὲ ὅλην τὴν δύναμιν τῆς ψυχῆς των... Ὅταν λέγουν Ἑλλὰς μωχοβολᾷ τὸ στόμα των καὶ κοιμῶνται καὶ ἐξυπνοῦν μὲ μίαν ἁγίαν ἐλπίδα: νὰ ἐλευθερωθῶν. Ἀλλ' αὐτὸς ἀκριβῶς δὲν εἶνε καὶ ὁ ἱερὸς πόθος τῶν ἐλευθέρων Ἑλλήνων; Διὰ τὴν ἐλευθερίαν τῶν σκλαβωμένων ἀδελφῶν μας, δὲν ἔπασεν ἡρωϊκῶς, πρὸ δύο ἐτῶν, εἰς τὰ μακεδονικὰ ὄρη, ὁπλαρχηγός, ὁ ἀδελφός αὐτοῦ ἐκεῖ τοῦ συμμαθητοῦ σας, ὁ ὁποῖος φορεῖ ἀκόμη τὰ μαῦρα; Ἐννοήσατέ το, παιδιὰ μου, καὶ χαράξετέ το βαθεῖα εἰς τὴν καρδίαν σας. Ἡ Ἑλλὰς τοῦ μέλλοντος θ' ἀποτελεσθῇ ἀπὸ «ὄλας» τὰς ἐλληνικὰς χώρας, αἱ ὁποῖαι στενάζουν εἰς τὴν σκλαβίαν. Καὶ ἴσως θὰ γείνη ἀνάγκη, παιδιὰ μου, μίαν ἡμέραν πολλοὶ ἀπὸ σᾶς νὰ κοκινίσουν μὲ τὸ αἷμά των τὰς φάραγγας καὶ τὰς κοιλάδας τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Θράκης καὶ τὰ κύματα τοῦ Αἰγαίου, διὰ νὰ ἡ Ἑλλὰς εἰς τὴν ἀγκάλῃν της ὅλα τὰ τέκνα της!...

Ἐσήμερον ὁ κώδων. Τὰ παιδιὰ διηυθύνθησαν ἡσύχως εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν. Εἶχον μάθημα μουσικῆς. Καὶ ὅταν ἤρχισαν νὰ ψάλλουν ἐπὶ τοῦ ἐνθουσιώδους ἤχου τῆς Μασσαλιώτιδος τοὺς στίχους τοῦ Ρήγα, Ὁ παιδιὰ μου, ὁρῶνά μου, σκορπισμένα δῶ κ' ἐκεῖ ρῖγος διήλθε διὰ τῶν φλεβῶν των. Ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐνόησαν τὴν σημασίαν τῶν λέξεων τούτων. Ἐνόμιζον ὅτι ἤκουον τὴν φωνὴν τῆς Μεγάλης Μητρὸς, νὰ προσκαλῇ τὰ ἀπανταχοῦ τέκνα της... Καὶ ἡ ψυχὴ των ἐγέμισεν ἀπὸ ἀγάπην πρὸς τὴν Πατρίδα!..

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΟΣΜΩΝ

Διὰ τοὺς ψεύστας.

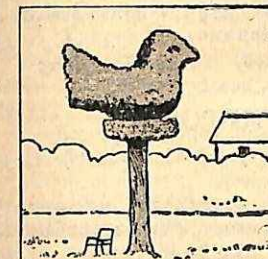

Εἰς τὸ Μουσείον τοῦ Κλου-νύ, εἰς τὸ Παρίσι, ὑπάρχει καὶ ἡ περίεργος αὐτὴ προσωπίς. Εἶνε μεσαιωνικὸν βασιανιστήριον ὄργανον. Τὴν παλαιὴν καιρὸν, οἱ ψεύσται κατεδικάζοντο νὰ φοροῦν τὴν προσωπίδα αὐτήν, εἰς τὸ στόμα τῆς ὁποίας ὑπῆρχον ἀγκίδες οὕτω πως διατεταγμέναι, ὥστε νὰ τρυποῦν τὰ χεῖλη καὶ τὴν γλῶσσαν τοῦ καταδίκου, ὅταν ὠμίει. Οὕτως ὁ ψεύστης ἢ θὰ ἐσιωποῦσεν, ἢ ὀμιλῶν θὰ ἐπληγόνετο, διὰ νὰ ἐνθυμηταὶ τὸ ψεῦμα τὸ ὅποιον εἶπε.

Τὰ παλαιὰ χρονικά βεβαιοῦν, ὅτι οἱ ψεύσται μετ' ὀλίγον καιρὸν τοιαύτης ἀναγκαστικῆς προσωποδορίας, ἔθερα-πεύοντο τελείως ἀπὸ τὸ ἐλάττωμά των.

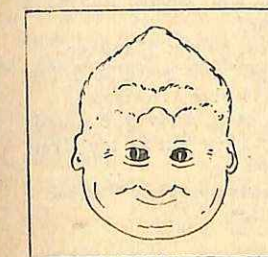
Κρίμα ποῦ δὲν ὑπάρχει τίποτε ὅμοιον καὶ διὰ τοὺς ψεύστας τοῦ παρόντος αἰῶνος!...

Εὐφυνὲς κλάδευμα.

Τὸ γιγαντι-αῖον αὐτὸ πουλί, ποῦ βλέπετε ἐπάνω εἰς μίαν στήλην, δὲν εἶνε διόλου πουλί. Εἶνε ἀπλούστατα ἐν δένδρον, τοῦ ὁποίου τὸ φύλλωμα ἐκλαδεύθη κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, ὥστε νὰ σχηματίζῃ ἓνα γιγαντιαῖον πουλί, καθισμένον ἐπάνω εἰς τὸν κορμόν. Τὸ εὐφυνὲς αὐτὸ κλάδευμα ἐσοφίσθη ὁ κηπουρὸς ἐνὸς πάρκου τοῦ Λονδίνου.

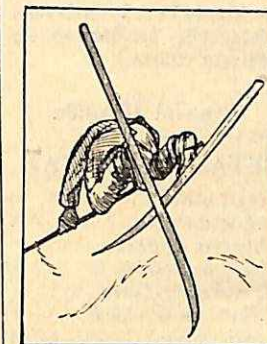
Διπλὴ προσωπογραφία.

Ἡ ἀπέναντι εἰκὼν εἶνε ἀντίγραφον περιέργου προσωπογραφίας, ἡ ὁποία ἐφάνη κατ' αὐτὰς εἰς τὴν Ἀγγλίαν. Παρίστανει, καθὼς βλέπετε, ἓνα κλόουν τοῦ Ἱπποδρομίου. Ἀλλ' ἂν τὴν ἀναποδογυρίσετε, θὰ ἰδῇτε τὴν εἰκόνα τοῦ σημερινοῦ βασιλέως τῆς Ἀγγλίας Ἐδουάρδου Ζ'.

Αἱ διπλαῖ προσωπογραφίαι, εἶδος μαγικῶν εἰκόνων, δὲν εἶνε διόλου καὶ ἐφευρέσεις. Καὶ οἱ ἀρχαιότεροι ζωγράφοι ἠρέσκοντο εἰς αὐτὰ τὰ παίγνια καὶ ἐζωγράφιζαν γέροντας, οἱ ὅποιοι ἀναποδογυρίζοντο ἦσαν ὠραῖαι νεάνιδες, ἢ κρῶν νεκρῶν τὰ ὅποια ἦσαν παιδιὰ.

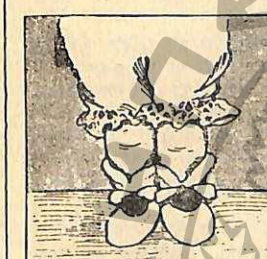
Σάλτο-μορτάλε.

Κάποτε ὁ Ἀζαρίας σᾶς περιέγραψε ἐκτενῶς τὰ χειμερινὰ σπορὰ, τὰ ὅποια γίνονται εἰς τὴν Εὐρώπην, καὶ προπάντων εἰς τὴν Ἑλβετίαν, ὅπου συρρέουν ἀπ' ὅλων τῶν κόσμων περιηγηταὶ καὶ φίλαθλοι. Μία ἀπὸ τὰς προσφιλεστέρους ἐκεῖ παιδιὰς εἶνε καὶ τὸ Σκί, ἀκροβασία ἐπὶ τῆς χιόνος διὰ ἐξολοπεδίων μακροτάτων.

Ἡ ἀνωτέρα εἰκὼν εἶνε ἀπὸ φωτογραφίαν ἐνὸς ἀθλητοῦ τοῦ σκί, κατ' ἣν στιγμὴν εὐρίσκεται εἰς τὸν ἀέρα, ἐκτελῶν ἓνα σάλτο-μορτάλε. Τρέμει κανεὶς μόνον ποῦ τὸν βλέπει. Καὶ ὅμως θὰ πέσῃ ζωντανός, ὀρθός, καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ ὀλισθαίνων μετὰ καταπληκτικῆς ταχύτητος ἐπὶ τῆς χιονισμένης κατωφρείας!

Τὰ πόδια τῆς Κούκλας.

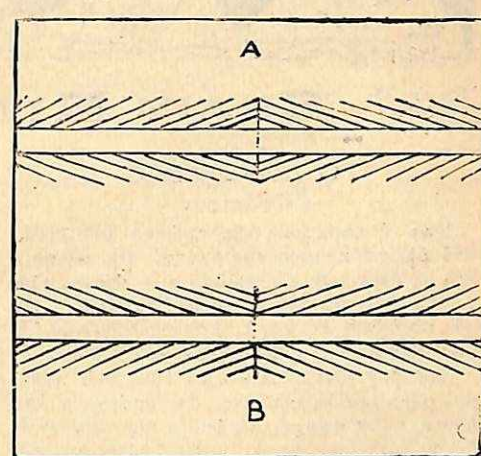

Ἀφ' ὅτι βλέπετε ἀπέναντι, δὲν φαντάζεσθε ὅτι ἐξωτογραφία ἢ πλεον χαριτωμένη κούκλα τῆς πρωτοχρονιάς; Καὶ ὅμως, ὄχι. Εἶνε ἓνα

παιγνίδι, ποῦ ἡμπορεῖτε νὰ τὸ κάμετε καὶ σῆς. Οἱ κομψὲς γαμπούλες τῆς κούκλας εἶνε ζωντανές, ἀπὸ ἀληθινὴν κρέας καὶ κόκκαλον. Διότι εἶνε δύο δάκτυλα, χωμένα εἰς κουκλίστικα καπούτσια, ἐνῶ τὸ χέρι εἶνε καταλλήλως διπλωμένον μὲ ἓνα κεντητὸν μανδύλι, διὰ νὰ σχηματίζεταί παραπάνω τὸ πανταλονάκι.

Μὲ αὐτὸ τὸ παιγνίδι, εἰμπορεῖτε νὰ γελάσετε τὴν μικρὰν ἀδελφὴν σας ὅτι τῆς χαρίζετε μίαν κούκλαν ζωντανήν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ ἔχετε καὶ μίαν ψευτικὴν... διὰ νὰ τὴν μερώσετε μετὰ τὴν ἀπογοήτευσιν.

Ὀπτικὴ ἀπάτη.

Αἱ δύο ὀριζόντιοι γραμμαὶ τοῦ σχήματος Α φαινόνται εἰς τὸ μέσον συγκλί-νουσαι. Ἀπεναντίας αἱ δύο ὀριζόντιοι γραμμαὶ τοῦ σχήματος Β φαίνονται ἀποκλίνουσαι. Καὶ αἱ μὲν καὶ αἱ δὲ κάθε ἄλλο κάμνουν παρὰ τὴν ἐντύπωσιν εὐθειῶν παραλλήλων. Καὶ ὅμως, ἐὰν πάρετε τὸ μέτρον καὶ μετρήσετε, θὰ ἰδῇτε ὅτι εἶνε ἐντελῶς εὐθεῖαι καὶ παράλλη-λοι, καὶ ὅτι ὅσον ἀπέχουν παντοῦ μεταξὺ των αἱ δύο πρῶται, ἄλλο τόσο ἀπέχουν καὶ αἱ δύο δεύτεραι.

Ἡ ὀπτικὴ ἀπάτη ὀφείλεται εἰς τὴν διαφορετικὴν διάταξιν τῶν πλαγίων γραμμῶν.

Συναρμολόγησις Ἀνθους.

(Παίγνιον)

Διὰ νὰ μὴ χαλάσετε τὸ φύλλον σας, πάρτε διαφανὲς χαρτί καὶ ἀντιγράψατε πιστῶς τὰ ὀπτικὰ αὐτὰ μαῦρα τεμάχια, τὰ ὅποια, περικυπόμενα, πρέπει νὰ συναρμολογηθῶν οὕτως, ὥστε νὰποτε-λεσθῇ ἐν ἄνθος λευκὸν ἐπὶ μαύρου βάθους.

[Ἡ λύσις θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές].

Ίδε τὸν Ὀ-
δηγὸν τοῦ

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Συνδρομη-
τοῦ, Κεφ. Β

ΤΟ ΔΩΡΟΝ ΜΟΥ

(Επίκαιρον)

Εἶνε ἡ παραμονὴ τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, ποῦ ὅλος ὁ κόσμος εὐρίσκεται εἰς κίνησιν, καὶ πρὸ πάντων τὰ παιδάκια.— Φωνὴς ἐδῶ, φωνὴς ἐκεῖ, παντοῦ μεγάλη ζωηρότης. Ὅλα τὰ παιδάκια ἐν χαρᾷ, παρακαλοῦν τὸν Ἅγιον Βασίλειον νὰ τοὺς φέρῃ καλὸν δῶρον.

Ἐν' ᾧ γίνονται ὅλα αὐτὰ ἔξω, ἐγὼ κάθημαι μέσα, συλλογιζόμενος ὅτι ὑπάρχουν παιδάκια πολὺ πτωχά, τὰ ὁποῖα τίς εἶδε ἂν ἡ θεὸς τὴν τύχην τοῦ παραμικροῦ δώρου, καὶ τῶν ὁποίων οἱ γονεῖς δὲν δύνανται νὰ πορίσωνται οὕτε τὰ πρὸς τὸ ζῆν... Βεβαίως τὰ παιδάκια αὐτὰ θεωροῦν καὶ ἐπιθυμοῦν ὡς δῶρον τὴν ὑγίαν τῶν γονέων των.

Σκέπτομαι ἀκόμη, ὅτι αὐτὰ τὰ παιδάκια ἴσως δὲν μανθάνουν οὕτε γράμματα. Φαντάζεσθε λοιπὸν πόσην λύπην ἔχω ταύτην τὴν στιγμήν, καθὼς θὰ ἔχῃ κάθε παιδί, ἂν συλλογισθῇ αὐτὰ τοῦ γράφω...

Παρακαλῶ τὸν Ἅγιον Βασίλειον νὰ ἀνακουφίσῃ τὰ δυστυχῆ πτωχὰ παιδία, καὶ νὰ ἔχῃ ὑγίαις τοὺς γονεῖς μου καὶ τὰ δέλφια μου, καὶ νὰ μὲ βοηθῇ εἰς τὸ καλόν, ἵνα μίαν ἡμέραν θυνθῶ νὰ παρασχῶ τὴν καλὴν καὶ εἰς τὸν αὐτόν μου, καὶ εἰς τὴν ἐνδοξὴν ἀλλὰ δεινοπαθῆ πατρίδα μου.

Χαρὰ τῶν Ἑλλήνων

ΝΥΚΤΑ ΚΑΙ ΑΥΓΗ

Βλέπω τὴν νύκτα τὸ σκοτάδι ποῦ σκεπάζει ὅλο τὸν κόσμο, καταμυρο καὶ φοβερό, ὅταν νὰ θέλῃ νὰ κρύψῃ ὅλες τὰς κακὰς πράξεις καὶ τὰ ἐγκλήματα ποῦ γίνονται στὸν κόσμο, καὶ σκέπτομαι: «Ἐστὶ εἶνε καὶ ἡ καρδιά τοῦ ἀνθρώπου, ποῦ δὲν ἔχει ἡσυχίαν τὴν συνειδήσιν τοῦ. Μαῦρην ὅταν τὸ σκοτάδι τῆς νύκτας ἀπὸ τὰς ἀμυρτίες».

Καὶ ὅταν βλέπω τὴν αὐγὴν νὰ εἶναι ὡς γύρω τῆς καὶ νὰ ζωογονῇ ὅλη τὴν φύσιν, λέγω: «Ἐστὶ μπορεῖ νὰ σωθῇ καὶ νὰ φωτισθῇ ὁ ἀνθρώπος ὁ, ἂν μετανοήσῃ ἀπὸ τῆς πρώτης τοῦ κακίας. Τότε θὰ φωτισθῇ τὴν μαύρην καρδίαν τοῦ ὡς φῶς θεοῦ, ὅταν τῆς αὐγῆς, καὶ θὰ τοῦ φέρῃ τὴν γαλήνην, ὅπως καὶ ἡ αὐγὴ δίνει γαλήνην σὲ ὅλη τὴ φύσιν.

Εὐαγγ. Μουσεμ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΟΝΙΚΛΟΙ

Διὰ μέσου τῶν θάμνων, καταδιωκόμενος ὑπὸ δύο κυνῶν, ἔτρεχεν, ἐπέτα μάλλον, εἰς κόνικλος.

Εἰς ἐκ τῶν συντρόφων τοῦ ἐξῆλθε τότε τῆς φωνῆς τοῦ καὶ τῷ λέγει:—Στάσου! φίλε, τί τρέχει;

—Τί τρέχει; ἀπαντᾷ ὁ ἄλλος, δὲν μπορῶ πιά ν' ἀναπνεύσω: δύο σκυλλία λαγωνικά με κυνηγοῦν.—Ἀλήθεια, ἀπαντᾷ ὁ πρῶτος, τὰ βλέπω ἐκεῖ κάτω! ἀλλὰ δὲν εἶνε λαγωνικά.—Τί εἶνε λοιπόν;—Μανδρόσκυλα.—Μανδρόσκυλα;—Ναί.—Τί ἀστείο! σοὺ λέγω λοιπόν ὅτι εἶνε λαγωνικά, μάλιστα λαγωνικά! τὰ εἶδα ἀκριβῶς.—Εἶνε μανδρόσκυλα, σοὺ λέγω! ἀκούσε με!—Ὅχι, εἶνε λαγωνικά!—Μὰ ὅχι, εἶνε μανδρόσκυλα.

Ἐκείνην τὴν στιγμήν φθάνουν οἱ κύνες, καὶ ἀρπάζουν τοὺς κόνικλους, καταλήφθοντας ἀπροσδοκῆτως.

Ὅσοι, ἔνεκα λεπτομερειῶν ἀνημάντων, παραμελοῦν τὸ εὐαγέδες τῆς υποθέσεως, ἂς ἐνθυμηθῶν τὸ παράδειγμα τοῦτο.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Γλυκεῖα Πατρίδα

ΑΡΑΧΝΗ ΚΑΙ ΜΕΤΑΞΟΣΚΩΛΗΚΑΣ

Ἡ Ἀράχνη εἶπε:

Στὸ μεταξοσκώληκα.

—Εγὼ δέχτηκα μπόλικα

Στὴ στιγμήν σκαρόνω,

Καὶ τοὺς τοίχους ζώνω.

Γιὰ τὴν ἴδια σὺ δουλεύεις

Ἐνα χρόνον κάνεις,

Καὶ τὸν κόπο χάνεις,

Γιὰτὶ ἔχεις τεμπελιά.

Καὶ αὐτὸς ἀντεῖπε:

—Σένα τὸ πανί σου

Εἶνε εὐθραστο πολὺ,

Κι' ὅσο θὲς καυχῆσου,

Τίποτε δὲν ὠφελεῖ.

Ἐγὼ ὅμως χρησιμεύω

Σὲ πράγματα πολλὰ,

Καὶ ἂν ἀργά δουλεύω,

Δουλεύ' ὅμως καλά!

(Μίμησις)

Ἀθανάσιος Διάκος

Η ΕΦΕΥΡΕΣΙΣ ΤΗΣ ΛΙΘΟΓΡΑΦΙΑΣ

Ὁ Σενεφέλδερ, μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρὸς τοῦ εὐρέθη ἀρχηγὸς πολυμελοῦς οἰκογενείας, μετὰ βίας δὲ κατῴρωνε νὰ συντηρῇ τὴν ἀσθενῆ μητέρα τοῦ καὶ τοὺς ἀδελφούς του.

Ἀπληγισμένος, περιεπατεῖ μίαν ἡμέραν παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰσάρου με σκοπὸν νὰ θέσῃ τέρμα εἰς τὴν ζωὴν του, ὅταν ἔρριψε κατὰ τὴν τὸ βλέμμα ἐπὶ λειοτάτου ἀσβεστίου λίθου, ἐπὶ τοῦ ὁποῦ ἦτο ἀποτυπωμένος μὲ μεγάλαν λεπτότητα κλάδος βρύου.

Τόσον ἐντύπων τὸν ἔκαμεν, ὥστε συνέλεξε πολλοὺς τοιοῦτους λίθους καὶ ἤρχισε νὰ μιμνῆται ἐπ' αὐτῶν τὸ σχῆμα τοῦ βρύου: «Ἄλοιφε βρύα μὲ πυκτὴν μαύρην μελάνην καὶ τὰ ἐφάρμοζεν ἐπὶ τῶν λίθων» τοὺς ἐκάλυπτε κατόπιν μὲ ὑγρὸν χάρτην, καὶ τοιοῦτοτρόπως παρήγγε πολλὰ ἀντίτυπα τῆς εἰκόνης τοῦ βρύου.

Ὁ Σενεφέλδερ, γενόμενος εφευρέτης τῆς λιθογραφίας, ἀπέκτισε μεγάλαν περιουσίαν.

Ζιλικὰ Χανοῦμ

Ο ΛΙΠΟΤΑΚΤΗΣ

Εἰς τὴν ἀκμὴν τοῦ πολέμου, στρατιώτης τοῦ Φρειδερίκου Β' ἐλιποτάκτησε.

Συνελήφθη μετ' ὀλίγον καὶ ἤχθη ἐνώπιον τοῦ βασιλέως.

—Διὰ τί μ' ἐγκατέλειψες; τὸν ἠρώτησεν ὁ Φρειδερίκος.

—Μεγαλειότατε, ἀπεκρίθη ὁ λιποτάκτης, αἱ υποθέσεις σου τώρα-τώρα πηγαίνουν τόσο ἀσχημα, ὥστ' ἐσκέφθηκα ὅτι ἔπρεπε νὰ τὰς παραιτήσω.

—Καλά, ὑπέλαβεν ὁ βασιλεὺς μειδιῶν, μένει ἀκόμη ὡς αὔριον, — (ἦτο ἡ ἡμέρα τῆς ἐν Ροσβάχ μάχης)—καὶ ἂν δὲν ὑπάρχουν καλλίτερα, σοὺ ὑπόσχομαι νὰ λιποτακτῶ μεν μαζί.

Καύχημα τῆς Ἡπείρου

ΠΕΡΙΕΡΓΟΣ ΣΥΝΤΑΓΗ

Δὲν εἶνε βεβαίως ἀστεϊότης, ὅταν εἶνε ἀνάγκη νὰ φέρῃ τις συνταγὴν εἰς φαρμακεῖον. Καὶ ὅμως μίαν φορὰν, τοῦτο ἔγινεν ἀφορμὴ ἀστείου.

Ἀνθρώπος τις ὠδήγησεν ἄμαξαν με δύο ταύρους πρὸ τίνος φαρμακείου, καὶ ἐκφορτώσας μεγάλην ἐξ ἐλάτης θύραν, εἰσήγαγεν αὐτὴν εἰς τὸ κατάστημα.

Ὁ φαρμακοποιὸς, ἐκπλαγείς, τὸν ἠρώτησε: «Τί θέλεις ἐδῶ, ἀγαπητέ μου φίλε, μετὰ τὴν θύραν σου; ὁ φυλουργὸς κατοικεῖ ἀριστερᾷ, δύο σπῖτια παρακάτω.»

Τότε τῷ ἀπήντησεν ἐκεῖνος, ὅτι ὁ ἱατρὸς μετέβη εἰς τὴν γυναῖκά του, καὶ διέταξεν ἐν φάρμακον, ἐπειδὴ δὲ εἰς ὅλην τὴν οἰκίαν δὲν εὐρίσκετο οὕτε χάρτης, οὕτε μελάνιν, παρὰ μόνον μικρὸν τεμάχιον κιμωλίας, ὁ ἱατρὸς ἠναγκάσθη νὰ γράψῃ τὴν συνταγὴν ἐπὶ τῆς θύρας!

—Παρακαλῶ λοιπὸν τὸν κ. φαρμακοποιόν, προσέθεσε, νὰ λάβῃ τὸν κόπον καὶ νὰ μοῦ ἐτοιμάσῃ τὸ φάρμακον.

(Ἐκ τοῦ γερμανικοῦ) Λουκῆς Λάρας

ΟΕΥΜΩΡΟΝ

Ὁ Μπρεσσάρ ἔγραψε ποτὲ πρὸς τὴν σύζυγόν του:

«Φιλτάτη μου, τὸ παρεκκλήσι μας προχωρεῖ, καὶ ἂς ἐλπίζωμεν ὅτι θὰ ταφώμεν εἰς αὐτό, ἂν ὁ θεὸς μᾶς δώσῃ ζωὴν.»

Ἀεροπεξοναύτης

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Μικρὸς μάγκας ἀγοράζει μισὸ ψωμί ἀπὸ τὸν ψωμᾶν, ζυγίζων δὲ αὐτὸ εἰς τὸ χέρι, τοῦ λέγει:

—Ψωμᾶ, αὐτὸ δὲν εἶνε μισὴ ὀκτᾶ.

—Τί σὲ μέλει, ἀπαντᾷ ὁ ψωμᾶς; καλλιτέρα γὰρ σένα δὲν ἔχεις νὰ σηκώσῃς πολὺ βάρος.

—Ὅσο γιὰ μένα, κύρ ψωμᾶ, ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς, μὴ πειράζεσαι!

Καὶ ῥίψας τὰ λεπτὰ, φεύγει τρεχάτος.

—Ἐ, μικρέ! μικρέ! τοῦ φωνάζει ὁ ψωμᾶς, στάσου! τὰ λεπτὰ εἶνε λιγώτερα!

—Καλλιτέρα γιὰ σένα, ἀπαντᾷ ὁ μικρὸς τρέχων καὶ πηδῶν ἀπὸ τὴν χαρὰν του, ἔχεις νὰ μετρήσῃς λιγώτερα!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ὑπερασπιστοῦ τοῦ Ἐθνους.

Εἰς τὴν Κωνσταντινούπολιν, ἡ μικρὰ Διλή, βλεπούσα διὰ πρώτην φορὰν νὰ πετᾷ τὸ ἀεροπλάνον τοῦ Μπλερίν, φωνάζει:

—Μαμμά! μαμμά! τρέφε νὰ ἰδῇς ἕνα σπῖτι ποῦ τὸ πῆρε ὁ ἀέρας!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τῆς Χαράς τῶν Ἑλλήνων.

ΜΙΚΡΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΛΕΥΚΩΝ ΛΕΞΕΩΝ

Ἐξαιρετικῶς, εἰς τὸν Διαγωνισμόν τοῦτον εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ κατὰ φύλλον ἀγοραστὰς τῆς Διαπλάσεως.

Ἐπαναλαμβάνω καὶ φέτες τὸν ὥραιον Διαγωνισμόν τῶν Λευκῶν Λέξεων, ἐξηγῶν ἐν ἐκτάσει τὰ κατ' αὐτόν, χάριν τῶν νέων συνδρομητῶν καὶ τῶν ἀγοραστῶν, οἱ ὁποῖοι δὲν τὰ γνωρίζουν.

Ἐάν ἀναγνώστε με προσοχὴν τὸ σημερινὸν φυλλάδιον, ὀλοκλήρον, ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, θὰ ἰδῇτε ὅτι ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἰς διὰ-φορα μέρη τοῦ καιμένου, ὑπάρχουν—ἀφίμενα ἐπὶ τῆς—διαστήματα λευκᾶ. Εἰς κάθε τοιοῦτον διάστημα λείπει ἀπὸ μίαν λέξιν. Αἱ λευκαὶ λοιπὸν λέξεις εἶνε αἱ λέξεις ποῦ λείπουν, ποῦ δὲν ἐτυπώθησαν ἐπὶ τῆς, καὶ ποῦ πρέπει νὰ τὰς ἀνακαλύψετε καὶ νὰ τὰς μαντεύσετε.

Εἰς τοῦτο θὰ δὴγῇτε: 1ον, ἀπὸ τὴν ἐν-νοσίαν τῆς φράσεως. 2ον, ἐν γένει ἀπὸ τὸ ὅ-φορ τοῦ συγγραφέως. 3ον, ἀπὸ τὸ μέγεθος τοῦ κενοῦ διαστήματος, τὸ ὁποῖον δεικνύει ἐπ' ἀνω-κάτω τί μέγεθος, πόσα στοιχεῖα πρέπει νὰ εἶχεν ἡ ἐκείθεν ἱφαρθεῖσα λέξις. καὶ 4ον, ἀπὸ τὴν ἐγγυμνήν εὐφρανσας καὶ μαντικὴν σας δύναμιν. Ἐπ' ἀνω-κάτω δ-πως κάμνουν καὶ οἱ ἀρχαιολόγοι μετὰ τὰς ἀκροτηριασμένας ἐπιγραφὰς καὶ οἱ φιλόλο-γοι μετὰ τὰ ἐφθαρμένα παλαιὰ χειρόγραφα. Ἀπὸ τὸ σημερινὸν φυλλάδιον λείπουν ἐν ὅλῳ δώδεκα λέξεις. Ὁ διαγωνιζόμενος πρέπει νὰ τὰς εὕρῃ καὶ νὰ μοῦ τὰς στείλῃ γραμμένας εἰς φύλλον κοινὸν χάρτου, ὡς ἐξῆς:

Ἀπαντήσας εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμόν τῶν Λευκῶν Λέξεων τοῦ 5ου φυλλαδίου τῆς Διαπλάσεως, ὑπο... (ἐδῶ ὄνομα καὶ ψευδὸν-υμνον, ἂν ἔχῃ).

1.—Εἰς τὴν σελίδα δεῖνα, στίχον δεῖνα, λείπει ἡ λέξις (παραδείγματος χάριν): ἀγα-θότης.

2.—Εἰς τὴν σελίδα δεῖνα, στίχον δεῖνα, στίχον δεῖνα, λείπει ἡ λέξις μουσική.» Καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ἐννοεῖται ὅτι ἕκαστος θὰ σημειώσῃ ὅσας λέξεις εὕρῃ. Δὲν εἶνε δη-λαδὴ ἀνάγκη νὰ εὕρῃ κανεὶς καὶ τὰς δώδεκα, διὰ νὰ στείλῃ τὴν λύσιν.

Θὰ βραβευθῇ με Πρῶτον Βραβεῖον Μικροῦ Διαγωνισμοῦ (ἴδε περὶ τοῦτου τὸν Ὁδηγόν, Κεφ. 5'. ἄρθρον 3, § α') ὁποῖος εὕρῃ ἀκρι-βῶς, ἀκριβέστατα, καὶ τὰς δώδεκα λευκὰς λέξεις αὐτοῦ τοῦ φυλλαδίου. Ἐάν δὲ τὰς εὕρουν πολλοί, τὸ Βραβεῖον ὁ ἀπονεμηθῇ διὰ κλήρον εἰς ἕνα.

Ἐχουν δικαίωμα νὰ λάβουν μέρος δωρεάν εἰς τὸν Διαγωνισμόν ὅλοι ὅσοι ἔχουν ψευδὸν-υμνον ἐγκεκριμένον διὰ τὸ 1910, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ λεπτῶν 10 εἰς γραμμασώσημον εἰς λοιποὶ συνδρομηταὶ ἢ ἀγορασταὶ. Αἱ δὲ λύ-σεις εἶνε δεκταὶ μέχρι τῆς 31 Ιανουαρίου.

Μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων καὶ τῆς λύσεως, ὅταν θὰ μάθετε πλέον ὅλοι ποῖα ἀκριβῶς εἶνε αἱ δώδεκα λείπουσαι λέξεις, θὰ πάρετε τὴν πέννα σας καὶ θὰ τὰς σημειώσετε ὅσας εἰς τὰς θέσεις των, διὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ ἀνὰ χεῖρας ἐλλειπὲς φυλλά-διον. πρὸς ἰδίαν σας χρῆσιν καὶ εὐχαρίστη-σιν... Ὅσοι μάλιστα ἐξούρουν νὰ κάμνουν γράμματα τοῦ τύπου, θὰ τὸ συμπληρώσουν εἰς τὴν ἐντέλειαν. Ἄν πάλιν μερικοὶ θέλουν νὰ τὸ ἀφίσουν μετὰ κενὰ του, διὰ νὰ προ-τείνουν καὶ εἰς ἄλλους κατόπιν τὴν εὐρεσιν τῶν λευκῶν λέξεων καὶ νὰ διασκεδάσουν,—καὶ αὐτὸ βέβαιον δὲν εἶνε ἀσχημον.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ."

Ἀγαπητὴ μου Διάπλασις, σοῦ εὐχο-μαι ἀπὸ καρδίας αἶσιον τὸ Νέον Ἔτος 1910 καὶ σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰς εὐχὰς σου.—Ὁ ἀγαπῶν σε συνδρομητής.

ΔΗΛΩΣΙΣ

Διὰ τοὺς νέους συνδρομητὰς καὶ ἀναγνώ-στας, οἱ ὁποῖοι πιθανόν νὰ ἐπλανήθησαν ἐκ τῶν μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντων δεκαεξαετιδίων καὶ δεκαεξαετιδίων φύλλων, πρέπει νὰ δη-λωθῇ ὅτι ἡ Διάπλασις ἐκδίδεται κάθε Σάβ-βατον ὀκταετιδίου. Τὸ σημερινὸν εἶνε τὸ τα-κτικόν, τὸ σύνηθες φυλλάδιον. Τὸ πρῶτον ποῦ εἶχε 16 σελίδας, ἦτο φυλλάδιον δύο Σαβ-βάτων, τὰ δὲ ἄλλα δύο ἐξεδόθησαν δεκαε-αετιδία ἐκτάκτως καὶ ἐξαιρετικῶς, ὅπως θὰ ἐκδοθῶν καὶ ἄλλα τριαυτὰ, ἐφ' ὅσον προ-χωρεῖ τὸ ἔσπαθωμα καὶ αὐξάνει ἡ πώλησις. Ἐλπίζω, ὅτι ἀπλὴ τοῦ μηνὸς θὰ ἐκδίδω καὶ ἐν φύλλον δεκαεαετιδίων. Ἀλλὰ καὶ δεκα-εξαετιδία, δύο ἢ τρία ἀκόμη, θὰ ἐκδοθῶν κατὰ τὸ διάστημα τῶν ἔτους μετὰ τὸν ὥραιον Διαγωνισμόν τῆς «Κυριακῆς» ὁποῖος ἀπαί-τει πάντοτε π' ἄλλας σελίδας καὶ τὸ σύνηθες ὀκταετιδίων δὲν ἀρκεῖ δι' αὐτόν.

Ὅσον διὰ τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως,—ἀνωμάλου κατ' αὐτὰς ἔνεκα τῶν ἑορτῶν,—ἐκανονίσθη ἐπίσης: Εἰς τὸ ἐξῆς, εἰ συνδρο-μηταὶ καὶ οἱ ἀγορασταὶ θὰ ἔχουν τὸ φύλλον των κάθε Σάββατον.

ΕΓΓΡΑΦΑΙΑ ΑΠΟΡΩΝ

Ὁ καλὸς μου φίλος Ι. Κ. Γ. ἀνέγνωσ διὰ τὸ 1910 τὴν συνδρομὴν τοῦ ὑπ' ἀριθ. 61 συ-στηθέντος ἀπόρου. Εὐχὴ τοῦ!

Οἱ φίλοι μου ἐξακολουθοῦν νὰ μοῦ γράφουν ἐνθουσιασμένοι μετὰ τὴν ὕλην τῶν πρώτων φυλλαδίων. Ἀλλὰ καὶ ἡ τοῦ σημερινοῦ τί σας λέγει; Εἶνε τὸ ἔξογον διήγημα τοῦ κ. Κουρτίδου, τὸ χαριτωμένον παιημάκι τοῦ κ. Πολέμη, ὁ τόσο διασκεδαστικὸς Διαγωνι-σμός τῶν Λευκῶν Λέξεων. Ἀλλὰ καὶ ἡ Σ. Σ. Σ. βλέπετε, ὅσον πηγαίνει ἐξωραϊζέται.

Ἀγαπητὰ μου συνδρομητρίαι Γαρουφα-λιά καὶ Μαρία, πρέπει νὰ παρете ψευδὸν-υμα διὰ νὰ εἰμπορήτε νὰ μοῦ στέλνεται διὰ τὴν Σ. Σ. Σ.—Καὶ ὁ Εὐαγγέλος Ι. Μ. ποῦ κατὶ μοῦ στέλλει ἀπὸ τὴν Σύρον, δὲν ὑπάρ-χει εἰς τὸν κατάλογον τῶν συνδρομητῶν. Θὰ εἶνε ἴσως ἀγοραστής, ἀλλ' οἱ ἀγορασταὶ δὲν ἔχουν δικαίωμα συνεργασίας.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὰ τόσον συμπαθητικὰ λόγια, Ποιμενὴς Μυρτά. Ἡ εὐχαρίστησις ποῦ αἰσθάνομαι ὅταν διαβάω τὰ γράμματά σας ὑπερβαίνει τὴν κούρασιν ὥστε μὴ διστάξῃς νὰ μοῦ γράψῃς. Ἰδοὺ ἐν ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν ὥραιότατην ἐπιστολήν τῆς Ἐφοροῦ Ἀνθίδος: «Δὲν περιγράφεται ἡ ἀνυπομονή μου μετὰ τὴν ὅσιν ἐπαίμενα τὴν μετὰ σου συλλογὴν, καὶ ἡ χαρὰ μου ὅταν τὸ ἔλαβα, τὸ ἐδιάβασα, τὸ ἐθαύμασα! Εἶνε ἐντελὲς μετὰμορφωμένον! Εἶνε δέκα χρόνια ποῦ εἶμαι συνδρομητὴ σου καὶ ὅταν συγκρίνω τὰ παλαιὰ μετὰ τὰ νῦν, μοῦ φαίνεται ὅτι ἐμεγάλωσες καὶ σὺ καθὼς καὶ ἐγὼ! Τὰ «Νέα καὶ Περιέργα», ἡ

Σ. Σ. Σ. τὸ ἔξογον μυθιστόρημά μας, τί νὰ θαυμάσῃ κανεὶς περισσότερο; Καὶ εἶνε με-ρικοὶ ποῦ διαβάζουν ὅλο ἕνα περιοδικὰ μετὰ τὴν πρόψασιν ὅτι δὲν ἔχομεν κανὲν ἄξιον λό-γου. Πόσον ἀνόητοι εἶνε καὶ πόσον χάνουν ὅσοι ἀγνοοῦν τὴν ἀξίαν σου! Δὲν σοῦ φαίνε-ται, ἀγαπητὴ μου, Διάπλασις σὴν νὰ περισφο-νοῦν τὴν γλῶσσκν τους ὅταν προτιμοῦν τὰ ἕνα ἀναγνώσματα;».

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Ἐγκρίνονται: «Μαργαρίται» τοῦ Ἀσγο-περναίου.—«Ἀποχαριστήσιμος», ὁ τὸ πα-τρικὸν στίχον καὶ «Ἡ κα

